

De Lesse

20/2/2010

Drie auto's geladen met 6 mensen 2 canadezen en 2 kajaks vertrokken om 9u richting Lesse. Walin was de bestemming.

In Walin aangekomen werd de waterstand gekeurd en goed bevonden.

Aankleden, een opkikkertje drinken en toosten op Nancy haar verjaardag en we konden de auto's gaan verzetten. We hadden afgesproken om er een tochtje van 20km van te maken want 12km klonk kort voor de verplaatsing die we hadden gemaakt en vermits het toch zonder barrages was, was er ook geen koude-alarm. Dus auto's naar Houyet gaan zetten en terug naar boven geracet. Geeft toch een heel ander gevoel die baantjes en bochtjes in de Ardennen.

Zo, we waren er klaar voor. Helm mee just in case

We waren, denk ik, nog maar net 5 minuten vertrokken en toen kwamen we onze eerste barrage tegen op dit 'barrage-vrij' stuk. (Zo zie je maar niet alles wat je op het internet leest mag je geloven).

Ik denk dat Tim eerst beneden was (hij kan ook laatst geweest zijn), ik heb het daar allemaal niet zo goed gevolgd vrees ik. In ieder geval Steven en Nancy waren vlak voor ons en ik zag dat het maar net goed ging... Mark en ik overlegden nog even vluchtig wat we gingen doen en ik had eigenlijk al ingezet toen Steven riep van neen, niet doen, maar ja... te laat... Mark lag al uit den boot voor ik nog maar een stroming had gevoeld en ik kon dat watergeweld tegen en in de boot spijtig genoeg ook niet meer af en ik volgde Mark en de boot kopje onder. De eerste seconden onder en in het water hap je naar lucht en voel je je borstkas echt door heel je lijf, maar dan krijg je de adrenaline rush en begin je de oppervlakte te zoeken en kom je terug boven water. Mark had zijn paddel nog vast. Ik die van mij ook en ik had zelfs de boot nog vast maar ik werd meegesleurd door het water waar ik door de diepte en de kracht van de stroming zowel mezelf als de boot niet kon houden.

Steven en Nancy stonden aan de rechterkant maar konden niets doen dan toezien want hun boot was door de barrage eigenlijk meer een badkuip geworden. Mark was aan de andere kant uit het water gekropen en Wim had de cola en de kniekussens gered. Ik was een paar meter verder in een bocht kunnen stoppen maar kon niet terug naar Mark want ik kon niet tegen de stroom in. Mark heeft de boot dan kunnen redden en is overgevaren naar Steven en Nancy waar Tim mij met zijn kajak ook heeft kunnen afzetten.

Raar eigenlijk dat we die barrage vergeten waren want we hadden daar al meer toestanden meegemaakt in het verleden, maar ja dat was in een ver donkerbruin verleden en zeker in warmere tijden.

Allée niet getreuzeld, we hadden nog 19km voor de boeg en in beweging blijven is de beste remedie tegen de koude zeker als het maar rond de 2° is.

Een eindje verder gingen we een boke eten. Mark en Wim hadden moeite om hun eten in hun mond te krijgen. Ze bibberden letterlijk uit hun vel. Blijkbaar zag ik er een beetje smurfig uit, ik was namelijk lichtjes blauw uitgeslagen.

We zetten onze tocht verder en op sommige momenten kwam er toch een zalig zonnetje piepen. Dit hielp ons erdoor, samen met de mooie natuur. De natuur van de Lesse in dit seizoen kan je niet vergelijken met de toeristenval en vuilbak die hij is in de zomer.

We kabbelden rustig verder en zochten de schuimkopjes op. Er was zelfs een moment dat het zweet terug in Mark zijn stoeltje stond! Steven is nog aan het filosoferen over deze uitspraak.

En ja, den auto stond achter den bocht, en zelfs een bocht dichter dan we dachten! We waren vrij snel aan het einde van onze tocht, de stroming was goed.

We stapten uit op onze klompjes, want onze voeten waren onderweg omgevormd tot ijsklompjes. Snel omkleden en Tim en Steven gingen de laatste auto halen. We gingen nog even iets drinken in het hotelletje bovenaan de brug waar we uitgestapt waren en zo konden we een beetje bekomen van de ijsvoetjes om dan terug richting huis te rijden.

Ondanks onze zwempartij denk ik dat het voor iedereen toch een relaxend tochtje is geweest, dat op één klein detail na, zeker voor herhaling vatbaar is!!!

Ciao